

ALAPVETÉS

AZ ÁRPÁDFÖLDI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

„Más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Dsida Jenő: Egyszerű vers a kegyelemről

Csodákat próbáltam:
arannyal, ezüsttel
hívtam a népeket,
jöjjenek énhozzám!
Hiába, hiába,
az arany nem kellett,
az ezüst nem kellett,
nem jöttek énhozzám.

Elmondtam naponta
tíz hegyibeszédet,
gyönyörű szavakat,
igéző szavakat,
hiába, hiába:
egy fül sem fülelte,
egy szív sem szívelte
a hegyibeszédet.

Tüzet is akartam
rakni az erdőben:
nyulacska ne fázzék,
őzike ne fázzék, -
hiába, hiába!
Gyújtófám kilobbant
és a tűz nem akart
gyúlni az erdőben.

...S egyszer csak maguktól
gyúlnak az emberek,
együgyű szavamtól
sírásra fakadnak,
ránézni alig kell
s a tűz is felszökken, -
az Ur áll mögöttem.

1934

Karácsonyi üzenet

„De nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van: a nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát, és akik a halál árnyékának földjén lakoznak, fény ragyog fel fölötük!” (Ézsaiás 9,1-2. Károli fordítás)

Nem tudható pontosan, hogy Jézus melyik napon látta meg a napvilágot, de amikor később a karácsony dátumát meghatározták, nem véletlenül választották a naptárban az évnek azt a napját, amellyel a világosság a sötétséggel szemben újra növekedni, erősödni kezd. Szimbolikus jelentősége van ennek, azt fejezi ki, hogy Krisztus nélkül sötétségben járunk. Ezt igazolja sok minden körülöttünk, a világban, és ha magunkba nézünk, a saját lelkünkben is láthatjuk ennek megnyilvánulásait. Nélküle szó szerint is a „halál árnyékának földjén lakunk”, hiszen háborúk dúlnak körülöttünk, és bizony háborúk dúlnak sokszor bennünk is: tele vagyunk kétségekkel, bizonytalansággal, indulatokkal és félelmekkel.

Ézsaiás csodálatos messiási prófécijája, a karácsony öröme nete azt hirdeti, hogy nem kell ennek így lennie. Nem lesz mindig így: „nem lesz mindig sötétség ott, ahol most szorongatás van”. Azért jó ezt hallani, mert a kétségbeesésünk forrása legtöbbször a „mindig”, az

a gondolat, hogy valami végleges történik velünk, és nem lehet rajta változtatni. Most már nem segíthet senki és semmi... Karácsony evangéliuma azt hozza el, hogy ahol mi nem látunk tovább, nincs lehetőség, nincs kiút, ott Istennek vannak még lehetőségei, mert neki semmi sem lehetetlen. Mi azt látjuk, hogy „most már mindig” – ő pedig azt mondja, hogy „nem mindig.” Lehet, hogy most sötétség van, ahogyan Isten szeretete nélkül mindig és mindenhol sötétség volt – de nem lesz mindig sötét ott, ahol most az van!

Ezért kezdődik a prófécia ezzel az egyszerű szóval: „de”. Olyanok vagyunk magunkban, kicsiben és nagyban, mint a tenger hullámainak és viharainak kitett hajó, amely nem látja az útirányt és a célt. De, Jézus Krisztus a Világ világosságaként megérkezett közénk. Olyan, mint a világítótorony, amely fényével mutatja az utat és a biztos megérkezést. Amikor kétségbeesnek a nagyvilágból érkező hírek, vagy amikor a családi konfliktusainkkal nem tudunk mit kezdeni, amikor testi-lelki betegséggel küzdünk, Ő akkor is ott van számunkra biztos pontként, reménységként és vigasztalásként. De csak akkor, ha nemcsak egy távoli, elérhetetlen fénypontként látjuk Őt, hanem

tényleg elindulunk Felé, Őhozzá fordítjuk életünk hajóját.

Mennyire más az az élet, amelynek Krisztus a világossága! Lehet ott vihar, aggodás, hiány, de ha Őrá nézünk, tudjuk, hogyan és merre tovább. A karácsony így jelöli ki az utat, az egész következő évre, egész életünkre, megajándékozva igaz hittel, bizalommal, bizonyossággal.

Jézus azonban nemcsak azt tanította magáról: „Én vagyok a világ világossága”, hanem azt is mondta a tanítványainak: „Ti vagytok a világ világossága.” Vagyis nem csak útjelző fény lehet Ő a számunkra, hanem belső világosság is. Olyan,

ami legyőzi a sötét gondolatainkat, érzéseinket, haragunkat, önzésünket. És akkor felragyog a fény az otthonainkban is, családjainkban, közösségeinkben. Nemcsak az ünnep telhet idegeskedés és családi veszekedés nélkül, hanem beragyoghatja a hétköznapiakat is.

Kívánom, hogy legyen valósággá számunkra is ez a gyönyörű kép: ragyogjon fel az Ő világossága nekünk is, és járjon át erővel, békességgel, a kézzelfogható ajándékokon túl is a megajándékozottság áldott érzésével.

Nyikos András lelkipásztor

**„Ti vagytok a világ világossága.
Nem rejthető el a hegyen épült város.
Lámpást sem azért gyűjtanak,
hogy a véka alá tegyék,
hanem a lámpatartórá,
hogy világítson mindenkinek a házban.”**

Máté 5,14-15

Építkezés, felújítás tájékoztató a templom körüli munkákról

Kis visszatekintés:

Régi, többünk szívében megfogalmazódott vágy és terv volt, hogy a Menyhért utca családi házai között szinte észrevehetetlenül elhelyezkedő templomépületünket kiegészíthessük egy harangtoronnyal. Pályázatok útján ez lehetségessé vált, így 2022. évben megindult a tervezési munka, majd 2023. szeptember közepétől december végéig **felépülhetett a templomtorony**. A szögvas-tartó lábakon rögzített kézzel működtetett **harangunk teljes felújításra** került, és az új toronyban már programozható villamos meghajtással működve jelzi naponta a delet, és szólítja a gyülekezetet vasárnaponként istentiszteletre.

A templomkertben **térkövel burkolt közösségi teret** alakítottunk ki, melynek a nyári hittantábornál már nagy előnyét láttuk: gyermekek étkeztetése és egyéb közös programoknál.

2024. év szeptemberében elkészült mindkét épületünk – a templom és a torony – **külső festése**, valamint megkezdődtek a **fűtés-korszerűsítés** munkái.

És amelyek még előttünk vannak a 2025. évben:

- **Villanyszerelési munkák so-**

rán a jelenleg szükséges, ill. távlatilag beépítendő elektromos készülékek helyének kialakítása, kábelhálózat-és szerelvények felújítása, kiépítése.

- Templom felső szint (gyermekfoglalkoztatók), valamint az alsó szint **belső tisztasági festése**, a templomban a jelenlegi tapéta leszedésével, a kábelezési munkák helyreállításával
- Hűtő-fűtő **klíma készülékek felszerelése, beüzemelése**. A felső szint 2 szobájában 1-1 készülék, az alsó szinten a teremben 1db, a templomba 2db készülék lesz felszerelve. Ezzel

a templomtérben alkalmazott gázkonvektoros fűtés megszűnt, a készülékeket és füstcsöveket leszereltük.

Gyülekezetünk tagjai imádsággal és hálaáldozatukkal támogatják az előttünk álló munkákat, de alkalmanként gyakorlati szolgálattal is (bútormozgatás, takarítás, stb.)

Terveink megvalósításához első sorban Isten segítségét és áldását reméljük abban a hitben,

hogy Őelőtte is kedves dolog, hogy megújult, méltó környezetben és helyen tarthassuk gyülekezeti alkalmainkat.

Az új harangtorony felépülése után felajánlottuk az eddig szolgált szögvas haranglábat református gyülekezeteinknek további használat céljából, egy Békés vármegyei gyülekezet örömmel el is szálította, levélben jeleztek vissza:

Reményiné Baló Gyöngyi

Az Eleki Református Egyházközség Lelkészi Hivatalától
5742 Elek, Gyulai út 7. 0620/9299-948
elek@bekesmegye.reformatus.hu

48/2024.

Tisztelettel

Nyikos András úrnak,
református lelkipásztor
Árpádföldi Református Gyülekezet

B U D A P E S T
Menyhért utca 42.
1 1 6 2

Tisztelt Lelkipásztor Úr!

Gyülekezetük nagylelkű ajándékaként a harangláb megérkezett szórvány közösségünkbe. Köszönjük szépen. A méltatlanná vált istentiszteleti helyünkről átköltöztünk egy méltó helyre, de eddig a harangot még nem tudtuk új helyén felállítani. A fából készült haranglábat meggyengítette az idő, ezért tartósabb anyagból igyekszünk most újat készíteni. Anyagi és emberi lehetőségeink végre összeértek, így Isten segítségével bízva megtörténhet az áthelyezés. Addig azonban még sok munka vár ránk.

Kérem, tolmácsolja köszönetünket és áldáskívánságunkat a Presbitérium és a gyülekezet felé!

Reformáció október 31-i évfordulójára visszatekintve

A 16. és 17. században kiadott Bibliákban gyakran szerepel előszóként Kálvin János 1535. évben született valóságos értekezése az Ó és az Új Testamentumnak Krisztusban való egységéről.

Levél a hívőkhöz annak bizonyására, hogy Krisztus a törvény beteljesedése

„Minden jó, ami elgondolható és kívánható, megtalálható ebben az egyedülvaló Jézus Krisztusban. Mert megalázta magát, hogy minket fölmagasztaljon, szolgálai formát vett fel, hogy minket fölszabadítson, szegénnyé tette magát, hogy minket meggazdagítson, eladatott, hogy minket megvásároljon, fogollyá lett, hogy minket kiszabadítson, elítéltetett, hogy mi felmentést nyerhessünk, megátkoztatott, hogy mi megszentelődjünk, a bűn áldozata lett a mi megigazulásunkért, elcsúfították, hogy a mi orcánk ragyogjon, meghalt, hogy mi élhessünk. Ilymódon általa megszeli a durvaság, lecsillapodik a harag, kivilágosodik a sötétség,

az igaztalanság igazságra fordul, a gyarlóság erénnyé válik, a csüggedésben vigaszt nyerünk, a bűn ereje elenyészik, a megvetésből dicőség lesz, a félelemből bizonyosság, adósságaink eltöröltetnek, fáradságos munkánk könnyűvé válik, bánatunkban megörvendeztetünk, a sorscsapásból boldogság fakad, a súlyos gondok terhe könnyűvé, a rendetlenség renddé, a megosztottság egységgé válik, a gyalázatból megdicsőülés támad, a lázadásból engedelmesség lesz, a fenyegetés erejét veszti, a kelepcek kinyílnak, a szorongatottságból kimentetünk, erőink megújulnak, a harc elcsitul, a háború legyőzetik, a bosszú megtorlást nyer, a zavargás lecsillapodik, a kárhozzátás kárhozzattá válik, a szakadékok elnyeletnek, a pokol bezárul, a halál meghal, a halhatatlanság örökkévalóvá lesz...”

(Idézet Jean Cadier: Kálvin - Egy ember Isten igájában című könyvéből)

**„Hiszen valamennyien a világosság
és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk
az éjszakáé, sem a sötétségé.”**

1 Thessz 5,5

Az imádságról...

... már annyi mű született, hogy Dunát lehetne velük rekeszteni, viszont mégis nagyon fontos, hogy időről-időre elénk kerüljön a róla való elmélkedés...

Az imádság, a lélek lélegzetvétele – mondják többen is, de mintha lélegeztetőgépen lenne Isten népe, nem nagyon megy a kommunikáció Istenünkkel, az Úrral...

Miért tudunk nehezen megnyílni Urunk előtt? Miért nem jönnek a szavaink, mintha csak egymással beszélgetnénk? Mennyei Atyánk előtt van minden rezdülésünk, Ő pedig várja, hogy miként nyílunk meg Előtte.

- „Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt, Uram!” Zsolt. 139:4.

- „Mert ő jól ismeri a szívnek titkait.” Zsolt. 44:22.

- „Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod keze-

det. Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem azt.” Zsolt. 139:5-6.

Az Ige arról tesz bizonyosságot, hogy a mi Istenünk - mindenható lévén – minden rezdülésünket ismeri. Ismeri szívünk rejtett dolgait. Körülölel minket – ha hagyjuk Neki, hogy az Ő oltalma jelen lehessen az életünkben...

A családtagok – ha egymásnak háttal állnak – nem nagyon tudnak egymásra figyelni...

Nekünk megvan a lehetőségünk, hogy hálatelt szívvel megköszönjük azt, hogy Ő megszólított bennünket! Megvan a lehetőségünk, hogy az életünkkel válaszoljunk erre a megszólításra!

Drága Mennyei Édesatyánk! Kérjük, hogy adj nekünk hálatelt, Rád figyelő szívet, értelmet és odaszánt akaratot, hogy amit megértünk a Te beszédedből, meg

is akarjuk cselekedni azt! Könyörülj rajtunk, hogy ne mi legyünk azok, akik meg akarjuk határozni, hogy mi választhat el Tőled – ne mi akarjuk megmondani, hogy mi a bűn, mert tudjuk, hogy ami Tőled elválaszt, bűn az! Ettől tarts minket távol, és segíts minden napon rálelni a Hozzád vezető útra! Segíts azon megmaradni, Hozzád mind közelebb jutni! Áldj meg mindannyinkat a Te drága jelenléteddel, hogy az életünk a helyén lehessen, Tebenned!

Drága Megváltónk! Te tudod, hogy mit engedsz meg a mi életünkben! Hálát adunk az öröms percekért, és hálát adunk a nehézségekben való megtartatásért is! Hálát adunk, hogy a dicsőségedbe akarsz befogadni minket! Könyörülj

rajtunk a családunkban és a gyülekezetünkben, azokban a közösségekben, ahová odahelyeztél bennünket, hogy tudjuk betölteni azt a szerepet, amelyre életre hívtál valamennyiünket! Köszönjük, hogy van szavad hozzánk! Arra kérünk, hogy csendesítsd el szívünket, hogy a körülölelő világ zaja, ne nyomhassa el halk hangodat! Adj nekünk odaszánást a Te oltalmad alá, hogy valóban a helyén lehessen az életünk, Te benned! Ámen

A közös teherhordozást, és közös hálaadást gyakorolhatjuk gyülekezeti szinten is, minden hónap 3. szerdáján 18 órától a Gyülekezeti imaóra keretében is.

Simon Mihály

„Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.”

1 János 4,9-10

„Világosságom és segítségem
az Úr, kitől félnék?
Életemnek ereje az Úr,
kitől rettegnék?”

Zsoltárok 27,1

A gyülekezeti zenéről

„Isten népe mindig énekel.” – kezdi Bogárdi Szabó István a 2021-es Református Énekeskönyv Ajánlásában.

Mint bizonyára tudjátok, Árpádföldön az istentiszteleti zenés szolgálatot nem „egy kántor” végzi, hanem a gyülekezet több tagjából álló csapat. Ez egy szellemi (nem utolsósorban lelki!) és szervezési teendőket igénylő szolgálat – azonban hétről hétre meghálálja magát, örömmel fogadja a gyülekezet, és „néplélekkel” éljük meg, hányszorosan is imádkozik az, aki énekel. „Énekléskor elsősorban Isten felé fordulunk, de ugyanakkor a gyülekezet tagjai egymást is erősítik, intik és vigasztalják” – írja énekeskönyvünk előszava.

Már a címen el kellett gondol-

kodjak. A szolgálói körbe ugyanis többféle háttérből, szakmai előképzettséggel (jelentsen ez bármit is), elképzelésekkel csatlakoztunk. Az ezt megelőző kántori szolgálatimra javarészt *egyházzeneként* gondoltam, ez a szolgálat viszont sokkal hangsúlyosabban *gyülekezeti zene*. Ízleljük meg egy pillanatra, mi jelentősége lehet a különbségnek. A református egyház szerveződése alulról építkező, gyülekezet-központú. Tovább gondolva: egyházunk annak gyülekezeteiben gondolkodik, sőt: abban él. Bármilyen egyházzenei megmozdulás, vagy akár képzés tehát a gyülekezetben megvalósuló zenei szolgálatot kell, hogy erősítse.

A gyülekezeti zene szolgálatában állók legfontosabb felada-

ta természetesen a vasárnapi istentiszteleten van, ezeket közös felkészülés előzi meg. De a szolgáltatásban való növekedés más teendőkkel is jár. Többször folytattunk imádsággal egybekötött szakmai beszélgetéseket, végeztük különböző szempontok egyeztetését. A nagyobb szolgáltatásokra külön készülünk, hosszabb próbákat szervezünk, közösen ötletelünk. Eközben a legfontosabb azonban, hogy összehangolódjunk, és ez az összhang az Istennel való összhangot is jelentse. Hálát adok azért, hogy az Árpádföldi Gyülekezet énekkincse

e csapat tagjainak munkája nyomán megújulhatott, kibővíthetett; ahogyan azért is, hogy a gyülekezeti zenét egy általunk frissített, és rövidesen nyomtatásba kerülő énekgyűjtemény is szolgálja.

Pálúr János koncertnyitó gondolataival zárom soraim: „Egy gyülekezet egy szívvel és egy szájjal megvalósuló éneklése óriási erőket mozgat meg. Aki ebben részt vesz, azt megérinti a világ leghatalmasabb Urának ereje, aki minden hatalom és dicsőség.”

Hamar Dávid

A gyerek-istentisztelet képekben

Minden gyerek-istentisztelet egy-egy különleges alkalom, amikor közösen figyelünk arra, mit is üzen nekünk Isten az Igén keresztül. Együtt készültünk Húsvétra, Pünkösdre, együtt figyeltünk Isten népére az Ószövetségi történeteken keresztül, és együtt gondolkodtunk a példázatokon. Decemberben, az Advent heteiben a Karácsony titkára figyelünk.

Az emberek sokszor elmennek a titkok mellett. Nem figyelünk oda, elsodornak a tenni valók, az ajándékok vásárlása és a lényeg kimarad az életünkből. Pedig ahhoz, hogy megértsük Karácsony misztériumát fel kell rá készülnünk.

Az adventi négy vasárnapon a gyerek-istentiszteleten is Karácsony üzenetére figyelünk. Közös útra indulunk – Jézus jászolához –, de minden vasárnap más-más szemszögből nézünk a karácsonyi történetre. Először arra figyelünk, hogy a próféták hogyan mutattak Betlehemre, aztán együtt vándorlunk a Szent családdal, majd a pásztorokkal, és végül a bölcsekkel. Így jutunk el Karácsonyra a jászolhoz, és így jutunk közelebb Karácsony titkához.

Íme egy-két kép, hogyan vagyunk együtt a gyerekistentiszteleti alkalmakon:

A kiscsoportban (óvodások, 1-2. osztályosok) között szolgáló testvéreink: Barta Zsófi, Bogár Orsi, Füzéri Andi, Váradi Ildi és a segítők

„Ha elesen is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom.”

Mikeás 7,8

Diakónia

„Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtelenek gyengeségeit hordozzuk...” (Róm 15,1)

Tartozunk! A tartozás pedig nyugtalanítja, szinte égeti az embert, mielőbb szeretné azt leróni. Általában nem szeretünk tartozni. És mégis. Tartozunk szeretettel, hálával, meghallgatással, vigasztaló szóval, sokmindennel sok-sok ember felé, mert mi előbb megkaptuk már, előbb részesültünk mindezekben Istenünk felől.

November 9-én diakóniai konferencián vehettem részt, melynek a főcíme ez volt: 80 év felettiek gondozása gyülekezeteinkben.

Több gyülekezetet érintő kérdés és feladat ez, hasznos, érdekes adatokat, eseteket lehetett hallani.

A mi gyülekezetünk ugyan többségében fiatalokból és középkorúakból áll, de épp ezért szükséges, hogy jobban figyeljünk időse tagjainkra! Akik hűséggel évtizedeken át megmaradtak hitükben, kitartóan szolgáltak gyülekezetekben, ők is érezzék magukat gyülekezetünk fontos, hasznos tagjának. A Covid időszakában kialakultak segítő kapcsolatok idősek és fiatalabbak között – vannak azóta is élő kapcsolatok –, de akik még közöttünk lehetnek, és akik

már gyengeségük miatt nem tudnak eljönni alkalmainkra, egyformán érezzék meg a gyülekezetünkhöz tartozásukat.

Ismerős a mondás: minden idős volt fiatal (vagyis ismeri a fiatalok gondjait, kísértéseit, küzdelmeit), de a fiatalok még nem voltak idősek! Segít megismerni, belehelyezkedni az időskor állapotába Salamon költőien szép megfogalmazása a Prédikátor könyve 12. részében: „Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szerettem őket! míg el nem sötétedik a nap világa” (romlik a látás), (...) „reszketni fognak a ház őrei” (bizonytalan járás), (...) „megállnak az őrlő lányok, mert kevesen vannak,” (ritkuló fogazat) „elhomályosulnak az ablakon kinézők”, (...) „elcsendesül a malom zúgása” (romló hallás) „fölkelnek a madárszóra is” (korai kelés, kevés alvás), (...) „még egy kis emelkedőtől is félnek” (gyakori elesés). Érdemes elolvasni egész

Egyházmegyei diakóniai nap

80 év felettiek gondozása gyülekezeteinkben

2024. november 9., szombat 10 óra
Fasori Református Egyházközség
1071 Budapest, Városligeti fasor 5.

10.00-10.30 Kezds, köszöntő áhítat
Somogyiné Ficsor Krisztina,
a Fasori Református Egyházközség lelkipásztora

10.30-11.00 Kapcsolattartási lehetőségek, példák, bizonyosságok - Kurgyisné Balla Zsuzsanna,
a Schweitzer Albert Református Szeretetotthon lelkipásztora

11.00-11.30 Kapcsolattartási lehetőségek, példák, bizonyosságok - Bartal Zsuzsanna, az Angyalföldi Református Egyházközség diakónusa

11.30- Beszélgetés, imaközösség
Közös ebéd

*Szeretettel kérem a testvéreket, hogy hirdessék ezt a programot a gyülekezetükben, hogy minél többen legyenek együtt!
Részvételi szándékukat jelezzék felém!
Petőné Juhász Emília, 06302189542
juhasz01213@gmail.com*

a végéig, mikor „A por visszatér a földbe (...) a lélek pedig visszatér Istenhez, aki adta.”

Tartozunk! Mi erősek? Az erő sem a miénk, de ameddig kapjuk, addig bizony tartozunk a körülötünk lévők felé, mert a címadó ige folytatása: „...és ne a magunk kedvére éljünk”!

Reményiné Baló Gyöngyi

Ifjúsági csoportunk augusztusi néhány napja Kővágóörsön testi-leki pihenéssel, megújulással

Napok ajándékba

Nagybörzsöny családós csendesnapok

Várakozással tekintettünk férjemmel, Tóth Péterrel a csendes napok elé, eddig csak a templomban találkoztunk a testvérekkel. Látásból mindenkit ismerünk, de egy köszönésnél közelebb kevesekkel kerültünk egymáshoz. Nyitott szívvel utaztunk le Nagybörzsönybe. A csendes szép környezet már érkezéskor nyugalommal töltött el minket. A szlovák határszéli falu, melyet a Börzsöny erdői vesznek körül, megadta azt a békés alaphangulatot, ami kitarított az utolsó napig.

Elcsendesedés a hitben.

Jónás könyve volt lelki növekedésünk, elcsendesedésünk alapja. Az alábbi két igeszakasz szólított meg főként.

„Kelj útra, menj Ninivébe, a nagy városba! Hirdesd neki, hogy gonoszsága színem elé jutott.” (Jónás 1,2)

Miért pont nekem kell ezt megoldanom?

A problémák megoldása sose egyszerű. A Tarsisba menekülés Ninivébe utazás helyett, többször előforduló lelki tusakodásom alaphelyzete. Nehéz felvállalni a nehezebb utat, és nem is mindig sikerül, bár tudom, hogy az a helyes út, az

a megoldás. A Ninivei utat választani, az Úr útját választani hitet próbáló döntés. Az Ő nyomdokain haladni komoly elszántságot és lelkierőt kíván, és nem érzem magam elég erősnek hitemben ahhoz, hogy az Ő nyomdokain haladjak mindig. Kell az elcsendesedés, magamba fordulás, az ima, hogy el tudjak indulni a helyes úton. A helyzet megoldásakor, visszanézve már nem is volt olyan nehéz, csak jó szemszögből kellett látni. Hiába tudom, hogy így van, mégis nehéz elindulni.

„Jónáson nagy szomorúság vett erőt, és haragra gerjedt.” (Jónás 4,1)

*Miért nem bünteted meg,
ahogy ígérted!*

A mi megbocsátásunk és az Úr kegyelme, nem mindig járnak egy nyomvonalon. Tudni tudjuk, - de el is fogadjuk, hogy az Isten megbocsátotta bűneinket, és megváltott bennünket egyszülött fia kereszthalála által? Elfogadod és el is hiszed, hogy ha őszintén megbántad bűneidet, azokat sose fogja a fejedre olvasni a Teremtő? Ninivét is ez mentette meg, az őszinte leborulás az Úr előtt. Ez az Ő igazsága, amihez fel kell nőni, nekem legalább is biztosan. Az ember nem könnyen bocsát meg, ha komoly bűnt lát vagy olyan sérelem éri, ami csontig hatol. A bocsánatkérésre is csak

reflexszerűen mondjuk, hogy nem történt semmi, miközben történt, ott van a tüske! Komolyan kell fejlődni hitben, hogy tényleg elfogadjam a bocsánatkérést, ne csak színleg, hogy tényleg ne maradjon bennem harag. Ilyenkor imádkozom, hogy sikerüljön maradéktalanul túllépni, és tűnjön el a tüske.

Az igei alkalmak és a csoport beszélgetések nagyon sokat adtak nekem.

A feltöltődést szolgáló más programok

A Börzsönyi kisvasút csodálatos színekben pompázó erdőn kanyargott velünk a hegyoldalban.

Régen nem jártam a természetben, gyerekkoromat idézte az őszi erdő. Sokan rövidebb, hosszabb kirándulásokat is tettek, sajnós a lábam állapota nekem ezt nem tette lehetővé.

Vasárnap az evangélikus templomban voltunk Istentiszteleten. Nekem újdonság volt, még nem vettem részt evangélikus alkalmon. Élményt jelentett a vendég evangélikus kórus előadása. Az istentisztelet után megnéztük a Szent István király tiszteletére szentelt, feltehetően a XIII. században magyar hívek által emelt katolikus templomot, és a Bányásztemplomot, melyet pedig a németek épít-

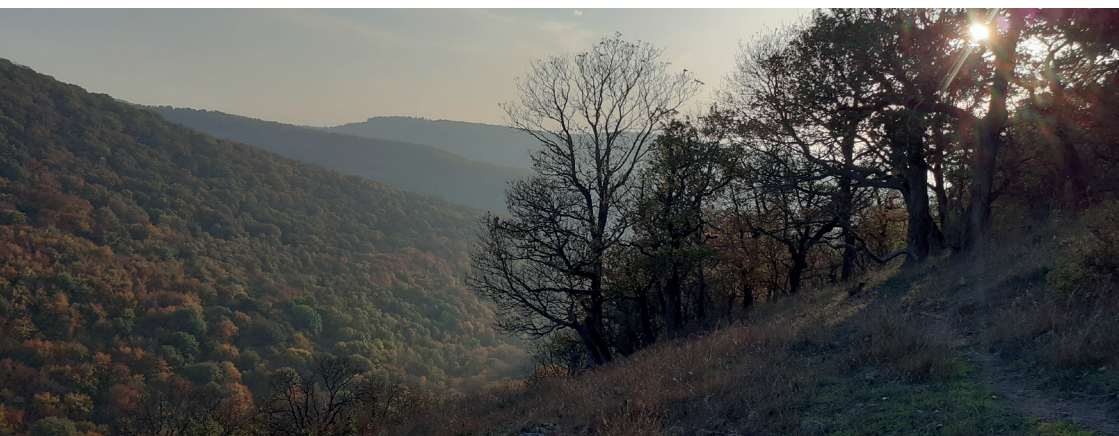
hették, szintén a XIII. században.

Egyik este sikerült megnézni az evangélikus templom szomszédságában az Antal-féle műemlék vízimalmot. A hosszú, nyereg-tetős malomépületben a molnár és családja, valamint a háziállatok is helyet kaptak. Érdekes volt látni, a nem is olyan rég még üzemelő malmot belülről is.

Hálás szívvel gondolok vissza erre a pár napra, amit közösen töltöttünk el hitben, egymás történeteiből is tanulva, rácsodálkozva a közös pontokra.

„Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért!” (2 Korint hus 9,15)

Veres Ildikó

Két, kihagyhatatlan családi könyvről

Többen érezzük úgy talán, hogy a digitális technika által nyújtott szolgáltatásokkal kapcsolatosan általános iskolás és tinédzser korú gyerekeink tanulásra és szórakozásra jutó idejéért, érdeklődéséért, elismeréséért és elköteleződéséért zajló küzdelemnek vagyunk a részesei akarva-akaratlanul is. Előrebocsátva és hangsúlyozva, hogy a magunk (azaz a család felnőtt tagjai) részéről a „digitális technika, az internet lehet áldás is és

átok is” elvét osztjuk, azaz nem a totális tiltásban és nem a parttalan internet-használat megengedésében látjuk a gyerekeink fejlődése szempontjából kívánatos jövőképet. Ugyanakkor látnunk kell, hogy ezen a téren sem egyenlő erők „harcáról” van szó: az okos-kütyük és az internet a lényegében korlátlan tartalom szolgáltatásán túl – ami persze tudjuk: korlátozható – „tökéletes” kiszolgálást jelentenek, azaz minimális felhasználói

aktivitás-elvárás és maximális komfortérzet-biztosítása mellett ingyen házhoz szállítja a kívánt képet és a hangot, a sztorit, a virtuális valóságot a világ bármely részéről, azonnal. Nincs szükség a fejlődésben lévő agy semmilyen munkájára a kapott képek és hangok összerakásához, mindössze a készen kapott képre/képsorra kell koncentrálni. Egy ilyen „idilli és hibátlan” kiszolgálás mellett – összevetve ezt az olvasás módszerével történő ismeretszerzéssel – hiába keressük az esélyeket egyenlőségét, az internetes világ ajánlata-kínálata felszínes megközelítéssel is jóval vonzóbb, barátságosabb, figyelmezbetebb, elbűvölőbb, mint az olvasás macerás, fárasztó, az agyat és a képzelőerőt dolgoztató-megmozgató tevékenysége. (A problémát csak fokozhatja, és a megoldást egyértelműen az internet felé tereb, ha a gyermek nem a szükséges szinten sajátította el az olvasás tu-

dományát az iskolában, tehát eleve nem szeret,- mert nem tud jól - olvasni)

Mit lehet tenni szülőként és hívbőként ebben az eleve vert helyzetnek látszó szituációban? Mi itt és most természetesen csak a mi családunk gyakorlatát és tapasztalatait tudjuk megosztani, hozzátevé, hogy részben a szakemberek tanácsainak, véleményének figyelembevételével alakult ki. A mi családi reakciónk rövid lényege erre a kihívásra az, hogy a sok családban óvodáskorig tartó szülői felolvasást megtartjuk és a gyerekek emellett általuk választott könyveket is olvasnak (na meg sportolnak és zenélnek). A szülői „felolvasás” ebben a korban már természetesen nem pusztán felolvasás: olyan intenzíven együtt eltöltött idő, ami a már megismert részek megbeszélését, feldolgozását is célozza, azaz olyan interaktív együttlét, ahol a gyerekek kérdez-

**„Én világosságul jöttem a világba,
hogy aki hisz énbennem,
ne maradjon sötétségben”**

János 12,46

nek, ha valami nem világos, ahol a gyerekek kérdéseket kapnak arra nézve, hogy biztosan és pontosan értették-e a hallottakat, ahol fel lehet tenni nem csak azt a kérdést, hogy mi történt, hanem azt is, hogy vajon miért ez történt vagy, te hogyan folytatnád a történetet, illetve szerinted az író hogyan fogja folytatni. Így alakul át a puszta felolvasás ebben a formájában olyan tét és vesztes nélküli, csak győzteseket termő közös játékká, a képzelőerőt is megmozgató agytornává, amit gyerekeink – és megvallom én is- szeretnek és nap mint nap várnak is.

Az ily módon gyakorolt „együtt-olvasáshoz” (a mi esetünkben már nem csak a szülő olvashat és kérdezhet, hanem bármelyik gyerek is) természetesen a két generációt egyaránt lebilincselő, az egész családnak tetsző könyvre van szükség! De létezik-e ilyen könyv? Ez nyilván egy érdeklődés, nem, kor és család-függő kérdés,

mégis szerintünk van egy sor olyan minősítő jegy, ami a gyerekek/családok többségénél fontos szempont az eredményes, érdekfeszítő „közös munka” sikeréhez és élményéhez! Ilyen szempontként, általános feltételként fogalmazható meg talán, hogy a történet legyen izgalmas, fordulatos, több szálon futó, esetleg időben mozaikos szerkesztésű, ide-oda ugráló múltban, jelenben és jövőben. A szereplők mutassanak fel elismerésre méltó eredményeket (pl. önfeláldozás, szeretet, bátorság, igazságosság, hűség, büszkeség, irigység, hatalomvágy stb.), de gyengeségeket is Keresztény könyvek esetében a történet végére viszont a Teremtő átformáló munkájának köszönhetően változzanak meg, essenek át egy jól azonosítható jellem-fejlődésen, amit küzdelmes, izgalmas, átmeneti vereségekkel kísért és fájdalmat is okozó, de a végeredményt tekintve összességében sikeres erőpróbák sorozata eredményezzen.

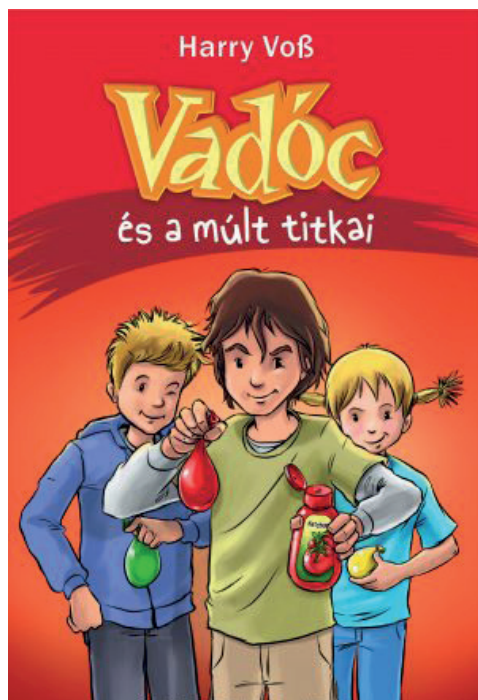
***„Mert egykor sötétség voltatok,
most azonban világosság vagytok az Úrban:
éljeteK úgy, mint a világosság gyermekei.”***

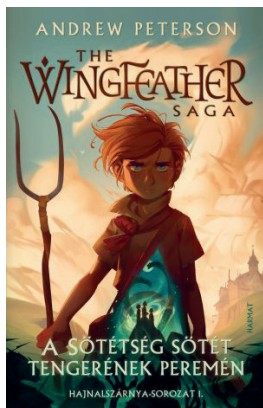
Efézus 5,8

De ugyanígy szükségszerű eleme/kelléke a jó könyvnek a gonosz jelenléte is, amihez képest meg tudja magát mutatni a jó, és persze győzni is tud felette. Tapasztalataink szerint az ilyen értelemben vett „jó” keresztény gyermek könyv valóságos kincs és ritkaság. Mi az ebbe a körbe tartozó – már klaszszikusnak számító-könyvek közé soroljuk például a „Nyomok a hóban”, a „Narnia krónikái” sorozat vagy a „Tappancs” sorozat köteteit és minden olyan később kezünkbe kerülő könyvet, amelyből és amelyben felfedezhető Isten jelenléte, jóllehet Isten, vagy Jézus nem közvetlen szereplője, vagy látható résztvevője a történeteknek, azaz ezekben a könyvekben jellemzően nem szólal meg és nem bukkan fel. Ugyanakkor a „jó”-kat, a jók ügyét támogató és féltő szeretete, gondviselése érezhető, kiolvasható és kitapintható, annál is inkább, mert a gonosszal harcoló „jók” szoros kapcsolatban vannak Vele: imádkoznak Hozzá, véleményt mondanak Róla, kifejezik hálájukat és magasztalják Őt a Tőle kapott erőért és támogatásért, de kifejezik csalódottságukat is, ha a kért gondviselői segítség késik vagy elmarad. A jók jellemzően a Tőle kapott kivételes erőnek köszönhetően- nemritkán véres harcokban edződve-, sokszor súlyos vesztesé-

gek és áldozatok árán, de győznek a gonosz felett.

Most két olyan könyvről, sőt regény-folyamról tudunk beszámolni, amelyekről a Református Újság ajánlójából szereztünk tudomást. Mindkettő a Harmat Kiadó gondozásában jelent meg a család nagy örömeire. Így akadunk rá a 7 kötetből álló **„Vadóc”** című könyvsorozatra, amelynek társ kiadója a Szentírás Szövetség. Szerzője Harry Voss. (A 6. és a 7., befejező kötetek fordítása folyamatban van) Műfaját tekintve a történet egyértelműen a krimi /thriller kategóriába sorolandó a gyakran előforduló bűntényeknek, nyomozásnak, merényleteknek és sötét titkoknak

köszönhetően, éppen ezért izgalmas és nehezen lehetősé. Ugyanakkor az egész könyvben jelen van és kézzel tapintható a szeretet, a barátság, a kitartás, a lemondás, az önfeláldozás, a leleményesség, a találékonyság, az őszinteség, de a nagyravágyás, a büszkeség, az ön-elégültség, a képmutatás is. Vadóc barátunk – mi, az 5. résznél járva még mindig nem tudjuk, milyen előzményeket követően – egyelőre rejtélyes és ködös homályba vesző körülmények között egy keresztényen német családnál köt ki, és egy igazi kis 12 éves kíváncsi emberke: nyitott minden számára újra, így a Szentírára is, ugyanakkor kritikus, szinte mindent megkérdőjelez, alaposan feladva ezzel a leckét a sokszor már „rutinosan” hívó házigazdáinak. De ez nem minden: egy idő után nemcsak hogy megkérdőjelez kőbe vésettnek hitt dolgokat, de másként is gondolkodik, cselekszik mint „mesterei”! Talán ez a rövid részlet jól érzékelteti ezt: „Te a Bibliát olvasod?” – [kérdi

Lucas, a befogadó család gyermeke Vadócot.] - Igen. Durva. Megtaláltam benne azokat a történeteket, amikről Adelheid [ő a hittantanárnő] mindig mesél. A tékozló fiúról szólót, meg a másikat arról a gazdag emberről, aki mindenkit meghívott a lakomára. – És mi olyan durva ebben? Lucas számára a bibliai történetek már annyira ismerősek voltak, hogy nem értette, mi bennük az érdekes. – Azt mondja: <<És amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük! Ha azokat szeretik, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. És ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is ugyanezt teszik>> – Igazad van – értett vele egyet Lucas. Nem tudta pontosan, mire céloz ezzel a barátja, de nem akarta letörni a lelkesedését. – Ez tényleg durva. – Ha ezt írja a Biblia, miért nem tartják magukat ehhez, akik a gyülekezetbe járnak?

– Hogy érted?- Nem igazán tetszett Lucasnak, hogy Vadóc annyit beszél a gyülekezet és a keresztények hibáiról”.

A másik a szintén minden korosztályt lebilincselő és letehetően mű a „**Hajnalszárnya-sorozat**”-ként megjelent 4 önálló, de folytatásos fantasyregény-hömpölyg: „A sötétség sötét tengerének peremén”, az „Észak vagy halál”, a „Smaragdvölgy réme”, és „A Trónvédelmező és a farkaskirály” címmel. A 4. kötet vége felé járva tanúsíthatjuk, hogy nehéz lenne fokozni a nemcsak megismert, de szinte megélt izgalmakat, feszültséget, veszedelmet, az elvesztettség és reménytelenség érzését, és az Alkotótól mindig a legjobbkor megérkező segítség által lehetővé tett győzelem felett érzett örömet. Andrew Petersonnak, a regényfolyam szerzőjének köszönhetően átélhetjük, mit is jelent(het) az Alkotó kiválasztottjaiként - egy királyi család tagjaiként - szembeállni a gonosz erővel: szenvedni és ezt el-

viselni, a fájdalmat tűrni és okozni, feladni és folytatni, önzőnek lenni és feláldozni magunkat, félni és bátornak lenni, szeretni és gyűlölni, megbocsátani és bosszút állni, az Alkotóban töretlenül hinni és bízni, ugyanakkor néha - hamisan, de mégis - azt érezni, hogy magunkra hagyott, egyedül maradtunk a harcban. És – a valóban gyilkos és véres harcok, a rengeteg áldozatot követelő, - a sötét erők feletti győztes csaták után a történet-folyam a végén egy megnyugtató, az előzetes várakozásainknak megfelelő, már ismerős képpel zárul: „Az Oerwend történetéről szóló művek szerint Hajnalszárnya Jennár halálával és Anniera, a fény szigetének újjászületésével kezdődött el az ötödkorszak, a béke és bőség kora, amikor hosszan tartó nyugalmat élvezhetett – kisebb-nagyobb mértékben – minden élőlény, amely a földön járt, a vízben úszott vagy az égen szárnyalt”.

Pordán Endre

**Áldott, békés karácsonyt és boldog új évet
kívánunk minden kedves Testvérnek!**

Árpádföldi

Református gyülekezet

arpadfoldiref.hu

Alkalmaink, melyre sok szeretettel
várunk mindenkit:

Istentisztelet

Gyermekistentisztelet

Bibliaóra

Ifjúsági óra

*"Más alapot senki sem vehet a meglévőn kívül,
amely a Jézus Krisztus."*
1. Kor. 3,11

elérhetőségek:

1162 Budapest, Menyhért utca 42.

0630/483 4638

budapest-arpadfold@reformatus.hu